

14 de desembre de 2021

El secretari del Govern

Acord

del Govern pel qual s'aprova la memòria preliminar de l'Avantprojecte de Llei del patrimoni cultural immaterial català i de l'associacionisme cultural.

L'article 36.2 de la Llei 13/2008, del 5 de novembre, de la presidència de la Generalitat i del Govern, disposa que la tramitació d'un projecte de llei requereix l'acord previ del Govern sobre l'oportunitat de la iniciativa i que s'inicia a proposta del departament o dels departaments interessats, als quals correspon elaborar l'avantprojecte de llei corresponent.

L'Acord del Govern de 22 de gener de 2019, relatiu a l'oportunitat de les iniciatives legislatives del Govern i a la seva consulta pública determina que l'acord previ del Govern sobre l'oportunitat d'elaborar un avantprojecte de llei ha de contenir una memòria preliminar, i n'estableix el contingut.

Per tot això, a proposta de la consellera de Cultura, el Govern

Acorda:

Aprovar la memòria preliminar de l'Avantprojecte de Llei del patrimoni cultural immaterial català i de l'associacionisme cultural, que consta com a annex.

Annex

Memòria preliminar de l'Avantprojecte de Llei del patrimoni cultural immaterial català i de l'associacionisme cultural

1.- Els problemes que es pretenen solucionar.

La Convenció per a la Salvaguarda del Patrimoni Cultural Immaterial del 2003 i la Llei estatal 10/2015, de 26 de maig, per a la salvaguarda del patrimoni cultural immaterial fan referència a supòsits específics vinculats al patrimoni immaterial, com usos socials, coneixements i usos relacionats amb la naturalesa i l'univers, aprofitaments específics dels paisatges naturals, toponímia tradicional o dansa tradicional. Tant la Convenció com la Llei esmentades són molt posteriors a la legislació catalana actualment vigent en matèria de patrimoni cultural i d'associacionisme cultural: la Llei 9/1993, de 30 de setembre, del patrimoni cultural català i la Llei 2/1993, de 5 de març, de foment i protecció de la cultura popular i tradicional i de l'associacionisme cultural.

La Llei 9/1993, de 30 de setembre, del patrimoni cultural català regula la protecció dels béns culturals mobles i immobles i, pel que fa al patrimoni immaterial, estableix, en l'article 1.3, que únicament forma part del patrimoni cultural català els béns immaterials integrants de la cultura popular i tradicional i les particularitats lingüístiques, d'acord amb la Llei 2/1993, de 5 de març, de foment i protecció de la cultura popular i tradicional i de l'associacionisme cultural.

La Llei 2/1993 té per objecte la recuperació, l'inventari, la protecció, la difusió i el foment de la cultura popular i tradicional catalana; el suport i l'impuls a la dinamització cultural; el desenvolupament de l'associacionisme cultural i la creació dels òrgans superiors executius i consultius del Departament de Cultura en aquests àmbits.

Amb gairebé 30 anys de vigència, cap de les dues lleis han estat reformades per abordar àmpliament els continguts referits al patrimoni immaterial. Unes reformes que sí han estat abordades per altres comunitats autònomes o pel mateix Estat espanyol. Unes reformes, totes elles, que coincideixen en la necessitat de donar resposta als nous reptes, situacions i escenaris apareguts en aquestes tres dècades, tant socials com econòmics, i que suposen una clara amenaça pel patrimoni cultural, tant material com immaterial.

Però la normativa catalana vigent no s'adapta al concepte més ampli de patrimoni cultural immaterial i a la regulació per a la seva protecció que conté la Convenció per a la Salvaguarda del Patrimoni Cultural Immaterial. La cultura no només es vincula a activitats, manifestacions o expressions fàctiques, sinó que també ho fa a la consciència social dels valors associats a aquestes. Una tendència que abona i reforça el concepte de patrimoni cultural immaterial.

En la societat moderna el patrimoni cultural immaterial és definit com els usos, les representacions, les expressions, els coneixements i les tècniques, juntament amb els instruments, objectes, artefactes i espais culturals que li són inherents, que les comunitats, els grups i, en alguns casos, els individus reconeixen com a part integrant del seu patrimoni cultural. I es manifesta en particular en els àmbits següents:

- a) Activitats productives, processos i tècniques.
- b) Creences, festes, rituals i cerimònies.
- c) Tradició oral, particularitats lingüístiques i formes de comunicació.
- d) Representacions, escenificacions, jocs i esports tradicionals.
- e) Manifestacions musicals i sonores.
- f) Salut, alimentació, gastronomia.
- g) Formes de sociabilitat col·lectiva i d'organització social.

Per tant, es pot afirmar que el patrimoni cultura immaterial, en una o més de les seves manifestacions, forma part de la vida quotidiana de la pràctica totalitat de la població catalana. I més enllà d'aquest reconeixement expressat anteriorment, la protecció d'aquest patrimoni comporta, de manera directa, la protecció de drets individuals i col·lectius. I propicia la recuperació, la preservació i la difusió d'aquesta tipologia de manifestacions culturals, però també dels elements materials vinculats i que ajuden a la seva interpretació. Parlem doncs, i en termes UNESCO, de salvaguarda, com l'acció de garantir aquests béns socials i el seu accés i preservació.

La protecció del patrimoni cultural immaterial és una necessitat en què coincideixen tots els signants de la Convenció per a la Salvaguarda del Patrimoni Cultural Immaterial. El Departament de Cultura de la Generalitat ha enllestit la pràctica totalitat de l'Inventari del patrimoni festiu de Catalunya. Per tant, es disposa d'una informació molt valuosa i actualitzada per avançar en la catalogació i protecció de moltes d'aquestes festes, però també és necessari salvaguardar altres elements culturals immaterials de caràcter nacional o local; i sense oblidar els possibles béns materials, mobles i immobles, que estan vinculats a l'element immaterial, perquè el donen suport i el caracteritzen de manera singular.

El patrimoni cultural immaterial pot ser, tal i com han demostrats recents estudis realitzats pel Departament de Cultura de la Generalitat, un sector de gran importància econòmica i social. Però això no és possible si el procés d'ordenació no inclou garantir l'accés públic als elements culturals immaterials nacionals i locals.

Per tant, cal concloure que la normativa catalana vigent és anacrònica i no recull suficientment totes les formes de cultura immaterial presents a la societat catalana ni tampoc altres

manifestacions culturals arrelades al país, com ara, l'amateurisme cultural. En relació amb les causes d'aquesta situació, venen donades pel canvi de paradigma que ha experimentat la societat, especialment des que es considera que el patrimoni cultural va molt més enllà de la protecció del patrimoni històric, artístic o monumental dels temps pretèrits i la protecció de les festes i elements festius del país. Però també perquè l'evolució social ha fet néixer altres formes de participació cultural. En el passat els poders públics han tendit a privilegiar la protecció dels elements tradicionals del patrimoni: l'històric, l'artístic o monumental i les festes per sobre de la protecció d'altres manifestacions culturals que gaudeixen d'un suport institucional més feble, així com l'existència de formes de participació cultural de la societat civil organitzada sense reconeixement institucional.

Així mateix, cal posar de relleu la pèrdua de la singularitat cultural pròpia, a causa de les accions que l'Administració General de l'Estat ha desplegat en els darrers anys, legislant per protegir el patrimoni cultural immaterial comú, però des d'una visió homogeneïtzadora i allunyada de les especificitats i singularitats històriques, socials, territorials i lingüístiques pròpies de Catalunya.

La importància històrica que, a Catalunya, han tingut les entitats culturals atorga al món associatiu una dimensió única en l'actual espai cultural català. I en el preàmbul de l'Estatut d'autonomia de Catalunya, per exemple, es reconeix el paper rellevant de la tradició cívica i associativa de Catalunya en la preservació de la llengua i la cultura catalanes. L'activitat associativa de caràcter cultural és una de les manifestacions del patrimoni cultural immaterial català. L'associacionisme cultural reclama un major reconeixement i suport dels poders públics, tenint en compte que presten serveis d'interès general. També sovint els processos administratius relacionats amb les associacions culturals són complexos. L'Administració no ha d'entrar en competència ni ha de pretendre substituir les entitats nascudes de la societat civil, però no hi ha un reconeixement suficient del caràcter i la voluntat de servei públic que caracteritza la majoria d'aquestes entitats.

Finalment, l'amateurisme és cada cop més present i té un pes específic més gran en l'activitat cultural de Catalunya, especialment en les arts escèniques i de carrer. La singularitat i importància de l'amateurisme cultural no ve acompanyat del prestigi social d'aquesta activitat i dels seus executants.

2.- Objectius que es volen assolir

Els objectius que es volen assolir són els següents:

a.)- Salvaguardar el patrimoni cultural immaterial.

Cal garantir la salvaguarda i la protecció del patrimoni cultural immaterial, en el marc de la Convenció per a la Salvaguarda del Patrimoni Cultural Immaterial, per tal de mantenir i permetre

l'evolució dels diferents elements del patrimoni cultural immaterial, en la seva concepció àmplia, així com la protecció de determinats elements materials vinculats o que donen suport als immaterials.

b.)- Afavorir el coneixement del patrimoni cultural immaterial del país a la ciutadania.

Així mateix resulta imprescindible la difusió del patrimoni cultural immaterial, de manera que la ciutadania pugui gaudir-ne. En aquest sentit, cal garantir l'accés públic als elements culturals immaterials, sens perjudici dels usos consuetudinaris pels quals es regeix l'accés a determinats aspectes d'aquestes manifestacions.

c.)- Incentivar l'associacionisme cultural i altres formes de participació social inclosa l'amateurisme cultural.

Les formes de sociabilitat col·lectiva i d'organització social formen part del patrimoni cultural immaterial, i l'associacionisme cultural és una de les principals formes d'autoorganització social a Catalunya i s'estén a àmbits molt diversos: de la festa i l'artesanía, de l'ateneisme cultural, dels castellers i falcons, dels centres d'estudis, del cant coral, de la música, de la dansa, dels diables, bestiari i trabucaires, dels gegants i nans, del teatre, del cinema i la fotografia, etc. L'associacionisme cultural es fonamenta en el principi de participació dels ciutadans, que s'organitzen en entitats sense finalitat de lucre per dur a terme activitats culturals. Es considera necessari el reconeixement, foment i promoció de l'associacionisme cultural. Cal atorgar més protagonisme al món associatiu cultural i al seu treball en benefici de les persones i de la societat.

3.- Les possibles solucions alternatives normatives i no normatives.

A.- Opció de no fer res:

Si s'opta per no fer res, es mantindria la vigència de la Llei 2/1993, de 5 de març, de foment i protecció de la cultura popular i tradicional i de l'associacionisme cultural, que regula parcialment l'àmbit del patrimoni cultural immaterial i no estableix mesures d'incentiu al patrocini i mecenatge a favor de les associacions culturals.

L'Administració de la Generalitat ha realitzat actuacions en matèria de patrimoni cultural immaterial. En aquest sentit, fa més de 20 anys que existeix l'Inventari del Patrimoni Etnològic de Catalunya que recull elements materials i immaterials, s'ha creat l'Observatori del Patrimoni Etnològic i Immaterial així com l'Inventari del patrimoni festiu de Catalunya, que recull festes i elements festius que són part del patrimoni cultural immaterial del país. També s'han dut a terme actuacions de foment mitjançant subvencions per a la salvaguarda del patrimoni cultural immaterial.

En tot cas, es tracta de mesures clarament insuficients, sense un marc regulació adequat. La inacció de l'Administració no aporta cap benefici, ni ens apropa a la consecució dels objectius plantejats. En canvi, pot abocar-nos a pèrdues culturals irreparables.

B. Altres opcions no normatives:

Altres opcions no normatives podrien ser l'elaboració de plans directors o programes estratègics del patrimoni cultural immaterial.

Així mateix, es podria optar per incrementar les línies d'ajuts del Departament de Cultura per a la salvaguarda del patrimoni cultural immaterial.

Però totes aquestes opcions no són adequades, per si soles, atès que l'actual marc legal no permet complir els objectius establerts ni adequar-se a la regulació de la Convenció per a la Salvaguarda del Patrimoni Cultural Immaterial. S'ha de disposar d'un marc regulatori adequat a nivell legal.

C. Opció normativa preferida:

Es considera necessària una nova llei integral del patrimoni cultural immaterial i de l'associacionisme cultural, que garanteixi un marc regulatori estable als ciutadans, en tant que actors o portadors de l'activitat cultural, però també com a destinataris d'aquesta; i a les administracions públiques, com a responsables de l'execució i el desplegament de les mesures de protecció i salvaguarda del patrimoni cultural immaterial.

La regulació íntegra del patrimoni cultural immaterial necessita d'una nova llei, que derogui la Llei 2/1993, de 5 de març, de foment i protecció de la cultura popular i tradicional i de l'associacionisme cultural, per la seva singularitat, diversitat, complexitat i casuística pròpies, que va més enllà d'una actualització o modificació puntual de la normativa vigent. Per tant, és necessari elaborar una llei pròpia del patrimoni cultural immaterial i no és possible únicament una regulació amb rang reglamentari, ja que no es podria adaptar la normativa catalana a la Convenció per a la Salvaguarda del Patrimoni Cultural Immaterial.

Una nova llei ha de permetre donar una major presència i rellevància a aquesta part del patrimoni cultural, adaptant-se al concepte més ampli establert per la Convenció i establint les categories de protecció, el procediment per a la seva catalogació o declaració i les competències de les diferents administracions públiques en aquest àmbit.

També la nova norma ha de permetre garantir l'accés públic als elements immaterials declarats, sens perjudici dels usos consuetudinaris pels quals es regeix l'accés a determinats aspectes d'aquestes manifestacions.

La futura llei haurà de protegir els béns culturals immaterials que tinguin rellevància nacional i que haurà de declarar la Generalitat. També s'hauran de protegir les manifestacions del patrimoni cultural immaterial que, tot i llur significació i importància, no compleixen les condicions dels nacionals, mitjançant la seva declaració com a elements immaterials d'interès local per l'ajuntament corresponent. Això harmonitza el seu àmbit competencial amb el que atorga la Llei 9/1993 a l'Administració local, en relació amb les declaracions de bé cultural d'interès local (BCIL), i respecta el principi d'autonomia local.

La futura llei ha d'incentivar i premiar l'excel·lència de l'activitat cultural associativa a través de la figura de la declaració d'entitat d'especial interès cultural que, fins al moment, ha estat bàsicament honorífica i que ara es vol que comporti beneficis més tangibles per a les entitats declarades. La llei ha d'incentivar les aportacions econòmiques de particulars a les entitats culturals que tenen com a finalitat primordial la realització d'activitats culturals especialment rellevants i d'excel·lència. La norma haurà d'establir mesures destinades que les entitats declarades d'interès cultural obtinguin més recursos econòmics a partir d'una millora en el tractament fiscal dels donatius dels ciutadans, en la línia d'altres iniciatives ja existents com, per exemple, la deducció en la quota d'IRPF per donatius a entitats de foment de la llengua catalana o occitana. O també que les entitats locals, en virtut de llur autonomia tributària, i en el marc de la legislació vigent, puguin acordar la concessió de beneficis fiscals en els tributs de caràcter local a les entitats declarades d'interès cultural.

4.- Els impactes més rellevants de les diferents opcions considerades:

a) L'impacte sobre l'Administració de la Generalitat.

La norma que es proposa no representarà un increment de recursos humans ni econòmics del Departament competent en matèria cultural. Ara bé, la futura llei tindrà efectes sobre l'organització i l'actuació del personal del Departament esmentat, encarregat de la seva aplicació. De tota manera cal significar que el canvi de mentalitat i de possible dinàmica organitzativa que suposa la nova llei s'ha començat a produir a partir de la Llei 10/2011, del 29 de desembre, de simplificació i millorament de la regulació normativa, que va modificar la Llei 2/1993, de 5 de març, de foment i protecció de la cultura popular i tradicional i de l'associacionisme cultural. Es va suprimir el Centre de Promoció de la Cultura Popular i Tradicional Catalana i es va obrir pas a una nova unitat impulsora de les polítiques en matèria de patrimoni cultural immaterial i associacionisme cultural, i que actualment és la Direcció General de Cultura Popular i Associacionisme Cultural. També la llei esmentada va suprimir el Consell de la Cultura Popular i Tradicional i, posteriorment, s'han creat, mitjançant Ordre, el Consell de l'Etnologia Catalana i el Consell de l'Associacionisme Cultural. Per tant, s'ha produït, de manera substancial, l'adaptació organitzativa a una concepció integral del patrimoni cultural immaterial.

Pel que respecta a les declaracions d'entitats d'interès cultural, és un procediment administratiu que ja es duu a terme a l'actualitat i, per tant, no implicarà un increment de recursos.

L'assumpció de competències per part de l'Administració local a l'hora de resoldre les declaracions dels elements culturals immaterials de caràcter local no comportarà, necessàriament una disminució de càrregues de treball per part del departament de l'Administració de la Generalitat competent en cultura. El departament mantindrà les competències pel que fa a les declaracions d'elements immaterials de caràcter nacional i, per a la resta, és previst que una part d'aquestes càrregues es desplacin cap a l'assessorament, la supervisió i el suport als procediments de les declaracions de caràcter local.

La nova proposta de llei haurà d'incloure mesures que ajudin a pal·liar les deficiències de finançament en l'àmbit del patrimoni cultural immaterial i del sector associatiu cultural. Aquestes mesures s'hauran de referir a dues línies d'actuació:

a) Garantir l'existència d'un fons de foment del patrimoni cultural immaterial i de l'associacionisme cultural, amb una consignació anual específica en els pressupostos de la Generalitat. En els pressupostos de la Generalitat per a l'any 2020, prorrogats durant l'any 2021, l'import destinat a polítiques de salvaguarda del patrimoni immaterial i al foment de l'associacionisme cultural va ser de 7.445.180,72 euros, import que no es veurà afectat significativament per l'aplicació de la nova llei.

b) L'adopció d'una possible deducció en la part corresponent a la comunitat autònoma de la quota íntegra de l'impost sobre la renda de les persones físiques, per donatius a entitats declarades d'interès cultural. L'article 14.1 de la Llei 21/2005, del 29 de desembre, de mesures financeres estableix una deducció molt similar per donatius a favor d'entitats que tinguin per finalitat el foment de la llengua catalana o occitana i que figurin en el Cens d'aquestes entitats que elabora del Departament de Cultura.

Aquesta nova deducció comportarà una reducció d'ingressos en el pressupost de l'Administració de la Generalitat de Catalunya. En el segon o tercer any de vigència de la llei, i un cop consolidat el nou procés de declaració d'entitats d'interès cultural, la reducció d'ingressos podria ser d'uns 3.000.000,000 d'euros anuals, tot i que només es tracta d'una estimació aproximada i realitzada a partir de les dades facilitades per l'Agència Tributària de Catalunya sobre les deduccions del Cens abans esmentat. Aquest import s'ha calculat a partir de la deducció que es consideraria idònia: del 25% de les quantitats donades, amb el límit màxim del 10 % de la quota autonòmica.

b) L'impacte sobre les administracions locals, tenint en compte la seva dimensió i el règim especial de Barcelona.

Considerem que la futura llei no tindrà efectes significatius sobre l'organització, el personal i el pressupost de les administracions locals de Catalunya. És cert que l'Administració local assumirà noves competències sobre la declaració d'elements immaterials de caràcter local, però es preveu que el nombre de nous expedients a tramitar per cada ens local serà escàs i molt limitat i podrà ser assumit pel mateix personal que gestiona els procediments de declaració de béns culturals d'interès local vinculats al patrimoni cultural immoble.

Així mateix cada ens local determinarà les mesures o actuacions específiques de salvaguarda dels elements culturals immaterials locals i la llei no establirà unes mesures concretes. Tindrà escassa repercussió pressupostària ja que el nombre d'elements immaterials en cada municipi serà molt limitat i, en molts casos, ja tenen en l'actualitat establertes mesures per a la protecció, conservació i difusió d'aquests elements i no serà necessari un increment de finançament amb els recursos econòmics municipals.

L'article 117 de la Llei 22/1998, de 30 de desembre, de la Carta municipal de Barcelona estableix que en el cas del patrimoni històric, artístic, científic, tecnològic i natural, la declaració de béns culturals i altres qualificacions anàlogues la titularitat de les quals pertorqui a altres administracions públiques, correspon a l'Ajuntament de Barcelona informar, preceptivament, de la inclusió o la desafectació d'un bé al patrimoni esmentat, i també exercir la iniciativa per a la incoació dels expedients corresponents.

Per tant, l'Ajuntament de Barcelona haurà d'informar preceptivament de la declaració dels elements culturals immaterials de caràcter nacional, a més de tenir la competència per declarar els elements immaterials d'interès local i d'adoptar les mesures de salvaguarda corresponents.

L'article 114 de la Carta municipal de Barcelona estableix que una de les àrees d'actuació en matèria de cultura és la conservació i la custòdia dels béns integrants del patrimoni històric, artístic, científic, tecnològic i natural, compresos en el terme municipal de Barcelona. Per tant, correspondrà a l'Ajuntament de Barcelona l'adopció de mesures de salvaguarda dels elements immaterials vinculats a la ciutat de Barcelona.

Mitjançant el Consell del Patrimoni Cultural de Barcelona, que regula l'article 115 de la Carta municipal, caldrà coordinar l'exercici de les competències de l'Administració de la Generalitat i de l'Ajuntament de Barcelona en matèria de patrimoni cultural immaterial.

c) L'impacte sobre les mesures d'intervenció administrativa i des de la perspectiva de la reducció de càrregues administratives per als ciutadans i per a les empreses.

No es preveu que la futura llei tingui un efecte o repercussió sobre les empreses, sinó més aviat sobre el teixit associatiu cultural que no té ànim de lucre. Les mesures d'impuls de l'associacionisme cultural que establirà la llei no tenen altres destinataris que el propi teixit

associatiu cultural. Entre les mesures són destacables el fons de foment de l'associacionisme cultural o la declaració d'entitats d'interès cultural.

En conseqüència, no es preveu que la futura llei tingui càrregues administratives significatives per als ciutadans ni les empreses i, pel que fa als procediments administratius, s'optarà per la simplificació administrativa i per la utilització de mitjans electrònics per agilitar aquests procediments.

Els efectes d'aquesta nova llei sobre la normativa vigent en matèria del patrimoni cultural immaterial català i de l'associacionisme cultural consistiran a derogar la Llei 2/1993, de 5 de març, de foment i protecció de la cultura popular i tradicional i de l'associacionisme cultural, i també el Decret 389/2006, de 17 d'octubre, del patrimoni festiu de Catalunya.

Pel que fa a la normativa vigent sobre patrimoni cultural català, s'haurà de modificar l'article 1.3 de la Llei 9/1993, de 30 de setembre, del patrimoni cultural català perquè es prevegi que també formen part del patrimoni cultural català els elements que integren el patrimoni cultural immaterial de conformitat amb el que estableixi la legislació especial.

Es mantindrà la vigència del Decret 73/1995, de 7 de març, pel qual es regula la declaració d'associacions i fundacions d'interès cultural, en tot allò que no s'oposi al que disposa aquesta Llei; de l'Ordre CLT/152/2015, de 30 d'abril, del Consell de l'Etnologia Catalana; i l'Ordre CLT/336/2014, de 4 de novembre, del Consell de l'Associacionisme Cultural.

d) Els impactes econòmics, socials o ambientals rellevants que no s'hagin valorat als apartats anteriors.

L'objecte d'aquesta llei és la salvaguarda del patrimoni cultural immaterial i el desenvolupament de l'associacionisme cultural, entès com un dels principals àmbits del patrimoni cultural immaterial, i que per la història del país son en gran mesura els portadors o comunitats portants del patrimoni cultural immaterial. En qualsevol cas es tracta d'activitats que tenen al ciutadà com a element principal, ja sigui com a subjecte actiu o passiu, segons el cas. I és el ciutadà qui rep els beneficis que comporten la realització de les iniciatives culturals de caràcter immaterial des del punt de vista del subjecte actiu o portador, com també el gaudi intel·lectual com a subjecte passiu o espectador.

D'aquesta manera també es fa efectiu el dret d'accés de la ciutadania en condicions d'igualtat a la cultura, tal com estableix l'article 22 de l'Estatut d'autonomia, que va acompanyat del deure de respectar i preservar el patrimoni cultural.

És evident que el concepte actual de patrimoni cultural immaterial és molt més ampli i complex. En conseqüència, cal protegir expressament aquest patrimoni i posar-lo al mateix nivell que la

resta del patrimoni cultural català mitjançant un canvi normatiu, que permetrà que la ciutadania pugui gaudir d'aquest patrimoni millor protegit, promogut i garantint l'accés públic. Una deficient protecció i reconeixement del patrimoni el fa més vulnerable. En aquest cas la vulnerabilitat pot provocar la seva pèrdua de valor o d'essència i, directament o indirecta, abocar-lo a la desaparició. I tot plegat sense oblidar que la protecció i el reconeixement d'aquest patrimoni a través de la normativa catalana són totalment necessaris per contrarestar les conseqüències de les actuals iniciatives legislatives estatals en la matèria, de caràcter clarament centralitzador.

5. La procedència d'efectuar una consulta pública prèvia o bé la justificació de les excepcions que hi puguin concórrer, així com la valoració de la necessitat d'emprar, en el seu cas, altres eines i canals de participació complementaris a la publicació en el Portal de la Transparència.

En aquest cas, es considera necessari dur a terme el tràmit de consulta pública prèvia per tal que la ciutadania i les entitats puguin intervenir i fer aportacions sobre la necessitat d'aquesta llei i, si escau, sobre els objectius que ha de tenir, ja que la iniciativa proposada té un abast ampli perquè afecta a tot el sector del patrimoni cultural immaterial, incloses les nombroses associacions de l'àmbit cultural.